

נחלת אבותינו

חריש

עלון להפצת מסורת ומנהגי תימן המופץ ע"י עמותת "אחוות אחים" בנשיאות פוסק עדת תימן מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

בית הכנסת הבלדי "עץ חיים"

תרומה

ה'תשפ"ב - בשל"ג

הלכות

אין לך אדם שאין לו שע"ה

סימן י' - הלכות דברים האסורים משהאיר היום עד לאחר שיתפלל

מתוך שו"ע המקוצר של מרן הגאון רבינו יצחק רצאבי שליט"א פוסק עדת תימן

א) משעלה עמוד השחר, שהוא אור הנוצץ מן השמש במזרח, כיון שאז מתחיל זמן התפילה (דהיינו שאם התפלל אז בדיעבד יצא, כדלקמן ריש סימן ט"ז), לכן אסור לאדם להתחיל במלאכה, או להתעסק בעסקיו, או לילך בדרך, קודם שיתפלל. שנאמר צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו, "צדק" זו תפילה שמצדיק לבוראו, וְהָדָר וישם פעמיו לדרכי חפצו. ואם הוא עניין של מצוה, יש אומרים שמותר.

ב) כמו כן אסור לו אז לאכול או לשתות. שנאמר, לא תאכלו על הדם, לא תאכלו קודם שתתפללו על דמכם. וכל האוכל או שותה, ואחר כך מתפלל, עליו הכתוב אומר, ואותי השלכת אחרי גוך, אל תקרי גוך, קיבל גאך, אמר הקדוש ברוך הוא, לאחר שנתגאה זה, קיבל עליו מלכות שמים. אך לצורך רפואה, מותר לאכול ולשתות קודם התפילה, שאין בזה משום גאווה. וכן אם אין בו יכולת לכוון דעתו בתפילה בלא אכילה ושתיה, אם ירצה יכול לאכול ולשתות קודם התפילה. ג) יש מחמירים שאפילו אם קם בחצות הלילה, אחרי שישן שינת קבע, אסור לו לטעום קודם שיתפלל, אלא

העיון טעון גזירה | אין לעיון בשעת התפילה

אם כן ליבו חלש. והעולם נוהגים להקל כפי הדין. ד) מים, וכן תה או קפה ללא חלב, מותר לשתות אפילו אחר שעלה עמוד השחר, כי אין באלו משום גאווה. ואפילו בשבת ויום טוב שחייב בקידוש, מותר לשתות דברים אלו קודם התפילה, ואין הקידוש מעכבו, כיון שקודם התפילה עדיין לא חלה חובת קידוש. לפי שאין קידוש אלא במקום סעודה, דהיינו סמוך לאכילה, והרי איאפשר לו לאכול קודם תפילת השחר.

ה) אסור להקדים לפתח חבירו להקביל פניו וליתן לו שלום, ואפילו לומר לו צפרא דְמְרִי טַב, שנאמר, וְחָדְלוּ לַכֶּסֶם מִן הָאָדָם אֲשֶׁר נִשְׁמָה בָאִפּוֹ, כִּי בְמָה נִחְשָׁב הוּא. כלומר, בְּמָה חֲשַׁבְתּוּ לָזֶה, שֶהִקְדַּמְתָּ כְבוֹדוֹ לְכַבּוּדִי. ואם פָּגְשׁוּ בְדֶרֶךְ, מִצַּד הַדִּין מוֹתֵר לִיתֵן לוֹ שְׁלוֹם, אֲךָ נִכּוֹן לְשׁוֹנוֹת בְּלִשׁוֹנוֹ, כְּדִי שִׁיתֵן לֵב שֶהוּא אֲסוּר לְהִתְעַכֵּב בְּדַבְרִים אַחֲרִים עַד שִׁתְּפַלֵּל, וְלִכֵּן נוֹהֲגִים שְׁקוּדִם הַתְּפִילָה מִבְּרַךְ אִישׁ לְרֵעֵהוּ בְּלִשׁוֹן צְפָרָה טַב (ולתלמיד חכם אומר, צפרא דְמְרִי טַב), והלה עונה, צפּרָךְ טַב וּמְבָרָךְ. ורק מאחרי התפילה אומר לו שלום עליכם, והלה עונה, עליכם שלום וברכה.

ו) אפילו ללמוד, אסור להתחיל משעלה עמוד השחר. אך מי שרגיל לילך לבית הכנסת, ואין לחוש שיעבור הזמן, מותר לו. וכן מי שלומד עם אחרים, ואם לא ילמדו עתה, יתבטלו מלימודם, מותר ללמוד עמהם, כי זכות הרבים דבר גדול הוא. ובלבד שישגיחו שלא יעבור זמן קרית שמע והתפילה.

הְלִיכּוֹת תִּימָא

הגישו לו ליטול ידיו במים ראשונים

עבדוך עמים?

וישתחו לך לאומים

יושב תלמידי חכמים שמוסיפים ברכות לנערים היוצאים מים על ידיהם כיון: "וי' ברוך הוא יפתח לך לתלמוד תורתו. ויגדלך לצבדתו וליראתו וכיון כן הוכיח שמורות למורכבת "נחלת אבותינו" אין לשכפול ולצלם ללא רשות בכתב מסערכת העלון

דבר המערכת

תרומה שלך או שלי?

על הפסוק "דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי" (שמות כה, ב) מבאר האור החיים הקדוש: בתחילה צוה על לקיחת התרומה בסתם דכתיב "ויקחו לי תרומה", אך בהמשך קרא לה "תרומתי" כי אינה חשובה להקראות "תרומתי" אלא דבר הבא מנדבת הלב, לכן אמר "...ידבנו לבו תקחו את תרומתי", אך המעשה עליו נאמר לשון "תרומה" בסתם.

ונראה להוסיף כי ישנם שני סוגים של אנשים, הראשון נותן את התרומה בעל כרחו כי זה הציווי מאת ה', ואילו השני מבין שזו התרומה אינה שלו כלל אלא של הקב"ה היתה מעולם, לכן הוא מחזיר לו את שלו. ובכלל מה שהתנא באבות אומר "תן לו משלו שאתה ושלך שלו" (אבות ג, ז).

בע"ה גם אנו ביחד עם רבים מתושבי חריש מייחלים ומצפים לבנות בנין קהילתי שישמש למקדש מעט, בית מדרש, מקוה ועוד. כעת זו ההזדמנות שלנו לתת ממה שנתן לנו בוראינו! היו שותפים מכל הלב!

עבת פנים!

כניסת השבת:

16:47

יציאת שבת:

17:54

פעילויות העמותה

כולל אברכים "פרי צדיק" בראשות

הרה"ג משה רצאבי שליט"א

הפעלת 2 בתי כנסת

"עץ חיים" נוסח בלדי

"שתילי זתים" נוסח שאמי

שיעורי תורה

דף היומי, הלכה ואגדה

"פירות מתוקים" - לימוד אישי עם תלמידי חריש

פעילויות והפעלות לילדים

"אבות וכנים"

"אמהות וכנות"

עלוני "נחלת אבותינו"

"ותלמוד תורה כנגד כולם"

שיעורי הדף היומי

מידי ערב בשעה 20:00

ברח' גפן 17, באוהל

עם מג"ש דניאל אהרון שליט"א

שיעור תורה לילדים

בשבת בשעה 12:30

בבי"ס מעיין האמונה קומה 2, אלון 9

עם הרב רחמים מסיקה שליט"א

פה מפיק מרגליות - כולם מוזמנים

תהילים לבנים נוסח תימן

בבית כנסת "שתילי זתים"

בשבת | בשעה 13:10

מעוניין להפיץ את העלון בבית הכנסת שלך?!

בשל ביקוש העלון בערים נוספות,

זקוקים לתורמים עבור מימון העלון

צור קשר: 053-345-3020

NA0546812981@gmail.com

מתוך ספר בנין משה חלק ב'

פרק שנים עשרה - דיני ריסוק שלג ברד וקרח בשבת

הרה"ג משה רצאבי שליט"א
ראש הכולל "פרי צדיק"

לרסק קרח בתוך משקה

ד) יש מתירים לרסק שלג או ברד או קרח אפילו בידים, אם הוא מרסק אותם בתוך מים או משקה. שכיון שהם מעורבים בתוך המים ואין המשקה הזב מהם ניכר בעין, לא גזרו בו. ולכתחילה יש להחמיר בזה.

ומכל מקום יכולים לנענע את הכוס, וכן לסובב את המים שבכוס בכף קטנה, כדי שהקרח ילך וימָחָה במהרה, ובלבד שלא ירסק אותו בכף ממש.

לנענע משקה קפוא בתוך כלי

ה) בקבוק שתיה שהיה ב"פריזר" וקפא כל המשקה שבתוכו, ועתה הוציאוהו ורוצים לשתות ממנו, אין לנענע את הבקבוק בכח מצד לצד או להכות עליו, כדי שיתרסק המשקה הקפוא שבתוכו לחתיכות קטנות ויזובו מימיו ויוכל לשתות. וראוי להחמיר בזה גם אם היה מקצתו קפוא ומקצתו אינו קפוא.

ליטול ידיו במים שמעורב בהם ברד

ו) יש לזהר לכתחילה שלא יטול אדם ידיו במים שיש בהם שלג או ברד. ואם מוכרח הוא ליטול בהם, יזהר על כל פנים שלא ידחקם בין ידיו שלא יהא מרסק הברד.

לשבר חתיכות מן הקרח

ז) מותר לשבר חתיכה מן הקרח או כמה חתיפות, וכן לפרק קוביות קרח שנדבקו זה לזה וכיוצא בזה, כדי ליתנם בתוך כוס מים וכדומה.

ואף על פי שכשהוא משברו ניתזים ממנו חתיכות דקות ונמצא מרסק, אין לחוש לזה, שלא אסרו אלא במרסק כדי שיזובו מימיו, אבל כאן אף אם זבים ממנו מועטים הם ואין להם חשיבות, ועוד שאינו מכוין לכך, ועוד שהם הולכים לאיבוד.

איסור ריסוק שלג ברד וקרח

א) אין מרסקין בשבת שלג או ברד או קרח, דהיינו לשברם לחתיכות דקות כדי שיזובו מימיהם. ודבר זה אסרו חכמים. יש אומרים משום גזירה שמא יסחוט פירות העומדים למשקים. ויש אומרים משום שדומה למלאכה, שבורא המים האלו.

ליתן קוביות קרח בתוך כוס

ב) ליתן שלג או ברד לתוך כוס והוא נימוח שם מאליו, מותר. כגון ליתן קוביות קרח וכיוצא בזה לתוך כוס מים ושאר משקה בימות החמה כדי לצננו. שלא אסרו אלא לרסק בידים. וכן אם הניחו קוביות קרח בצלוחית בפני עצמן ונפשרו ונעשו מים, מותר לשתותם.

להניח קרח או שומן קפוא סמוך לאש שיפשירו

ג) כמו כן מותר להניח שלג או קרח בחמה או ליד האש כדי שיפשיר, כיון שאינו עושה מעשה בידים לרסקם רק נותנם כנגד האש והם הולכים ונמוחים שם מאיליהם. ואפילו אם הוא מניחם שם בתוך כלי ריק ואינם מעורבים עם מים מותר.

ואין המשקים הנפשרים נאסרים, לא משום גזירת משקים שזבו, ולא משום נולד, הואיל וגם בעודם קרושים תורת משקים עליהם לכל דבר, ולא אסרו חכמים כי אם לרסקם בידים שאז הוא דומה קצת לסוחט פירות או למלאכה שבורא ומוליד מים.

והוא הדין בכל זה למרק קפוא, רוטב דגים קפוא, חלב קפוא, וכל מאכל שיש בו שומן קרוש, שמותר להניחם על גבי האש כדי להפשירם ולחממם [באופן שאין בזה איסור משום מבשל]. וכן כל כיוצ"ב.

"לעומקן של דברים..."

מאת חגי קומימי הי"ו

מבאר לנו סגורן של ישראל, הוא הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב זיע"א, ביאור נפלא בעבודת האדם. פותח בפס': "עורות תחשים".

רש"י מסביר שזו הייתה חיה, שהיו לה הרבה גוונים. אם נשים לב, בגמרא במסכת שבת, פירשו את המילה 'תחש' - סוגוגא. דהיינו שהחיה הייתה ששה ומתגאה בצבעים שיש בה.

לפעמים אנו מוצאים עצמנו משמחים חבר, בני משפחה, אדם מן המניין או אפילו קבוצת ילדים, ואנו שוזרים בתוך דברי הבדיחות שלנו דברים עמוקים יותר. ומדוע?

כי המסר העיקרי אותו אנו רוצים להעביר, יוכל להתקבל בעת הזו, רק ע"י שנעטוף אותו בבדיחותא, במשהו משמח - במשהו טוב. זו הייתה הבחינה בחיית התחש.

בחיצוניות שלה היא הייתה חיה ותו לא. אבל אם נתבונן היטב, המטרה הפנימית שלשמה היא נבראה, הייתה חשובה עד אין קץ. ועד כדי-כך שהיא נבראה לאותה שעה בלבד (כדברי רש"י). זה ההסבר לשם 'סוגוגא' (תחש) שהייתה ששה ושמחה כלפי החוץ.

לא אחת קורה, שצדיקים בדורנו אנו - וק"ו בדורות קודמים, ממתיקים דינים קשים מעל אדם, או מעל כל עמ"י רק ע"י מילתא דבדיחותא. שמבחוץ היה נראה כדבר פשוט וחסר תועלת, אך מבפנים של הדברים, הייתה הכוונה מגיעה עד השמיים.

שנזכה כדכונסת אדר א', שבראשי תיבותיו רמוז בו: א' - אני, ד' - השם יתברך, ר' - רופאך.

חודש מבורך!!!

ועיקר הרפואה לחולי הנפש - היא השמחה!

מי שבידך אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב הוא יברך את כל עמו ישראל, ובפרט כל התורמים והמסייעים בהפצת מסורת אבותינו נע"ג עדת קדש תימן המעטירה ובכללם השמות המוזכרים כאן שיזכו לכל הברכות האמורות בתורת משה סייעתא דשמיא בבריאות איתנה ונהורא מעליא פרנסה בשפע אושר ועושר אריכות ימים ושנים בטוב ובנעימים א.כ.י.ר.

לרפואת
שולה בת לולוה אברהם

לרפואת
איטליה ליבי בת רחל

להצלחת
לוריא ואוריה בני אליהו

לעילוי נשמת
גיל בן אליעזר

לעילוי נשמת
יהודה בן שמואל

מה שנהגו לומר אחרי ברכות התורה פרשת התמיד ואח"כ ברכת כהנים

כתב מהר"ץ, אחד מהטעמים לדבר:

כיוון שאחרי פרשת תמיד אנו אומרים ברכת כהנים, ויש בה שישים אותיות כנגד שישים מסכתות של הש"ס, ועכשיו אנו מברכים ברכות התורה, וכונתינו על התורה שבכתב ועל התורה שבעל פה. לכן תחילה אנו אומרים את פרשת התמיד שזה תורה שבכתב, ואז אומרים את ברכת כהנים (שכנגד שישים המסכות) שהיא כנגד תורה שבעל פה.

הודעה חשובה!

מי שיקבל על עצמו לא לדבר בשעת התפילה וקריאת התורה משבת זו פרשת יתרו תשפ"ב עד לאחר חג הפסח הבעל"ט

ויאמר שקבלה זו לרפואת הרב **אריה בן יחיא**,

יקבל קילו מצות רכות לפסח.

לפרטים והרשמה בטלפון 052-7636382

בשורות טובות

דף היומי למעשה

מאת הרב דניאל אהרון שליט"א

"לפני עיוור לא תתן מכשול"

מתי עוברים בלאו של לפני עיוור לא תתן מכשול? למדנו השבוע: (דף יז) שפחתו של רבי, ראתה אדם שמכה את בנו הגדול לחנכו שיקיים מצוות, ונידתה אותו על כך, משום שעבר על הלאו של "לפני עיוור לא תתן מכשול". וביאר רש"י: שכיון שהיה הילד גדול, (כבן עשרים ושתים או עשרים וארבע – ב"י) יש חשש שיבעט באביו, ונמצא שאביו הכשילו באיסור. **ביד מלאכי כתב:** (סימן שסז) דיש להוכיח מכאן, שאדם שמכשיל את חברו, עובר בלאו של "לפני עיוור לא תתן מכשול" אפי' אם חברו בסוף לא עבר את העבירה, שהרי כאן לא וודאי שהבן יבעט באביו, ואפ"ה נידתה אותו שפחתו של רבי **אבל בפרי יצחק כתב:** (ח"ב סימן מט') שאין ראיה מרש"י, ורק אם חברו יעבור את העבירה, אז יעבור על "לפני עיוור לא תתן מכשול", וכאן השפחה נידתה אותו, משום שעשה איסור, בעצם זה שהיכה את בנו. **הקהילות יעקב כתב:** להוכיח מהגמ', שאיסור של "לפני עיוור לא תתן מכשול", הוא לאו דווקא שנותן לו חפץ לעשות עבירה, אלא כל שעושה מעשה שמעורר את חברו לעשות עבירה עובר בלאו.

דף היומי השבוע מועד קטן יח' - כד'

יש קונה עולמו בשע"ה אחת

חלאכת דש

א. לחלוב מעז למי שיש לו פצעים בפה:

מי שיש לו פצעים בפה או בגרון וכמו שמצוי אצל הקטנים, שרפואתו לינק חלב עז רותח, אפ"ש להקל במקום צער גדול [וכל שכן אם הפצעים גורמים לו חולי כגון חום וכדו'] לחלוב בשבת ביד מהעז לתוך פי התינוק. ויותר טוב לחלוב בשינוי, או על ידי שני אנשים יחד (בנין משה ח"ב פי"א סע' י').

ב. דיני מינקת:

אסור לאשה להוציא חלב מדדיה בשבת ויום טוב, בין אם חולבת בידה ובין אם חולבת ע"י משאבה [גם כשאינה חשמלית] לתוך כלי, ואפילו לתוך אוכל אסור (שם, סע' י"א).

ערב שבת קודש

א. קציצת ציפורניים:

מצוה לקצוץ את הציפורניים בערב שבת, וגם אם חל ר"ח בערב שבת לא נהגו לחוש לזה. ומותר לקצוץ הציפורניים גם ביום חמישי, ואין לחוש לסוברים שלא ליטלם אז מפני שמתחילים לנגדל ביום השלישי שהוא שבת (שע"ה ח"ב סי' נ"ד סע' ט"ז והע' נ').

ב. סדר קציצת הציפורניים:

יש מקפידים שלא ליטול את הציפורניים כסדרן אלא בדילוג, היינו בימין מתחילים באצבע הסמוכה לאגודל והסימן בדאג"ה, ובשמאל מתחילים באצבע הרביעית והסימן דבהג"א. ואפ"ש גם בסדר אחר, כגון אגהב"ד, דבאג"ה אבל העיקר שלא יתחיל מהאמה ולא מהזרת (שם והע' נ"א וראה אור ההלכה עמ' 119).

לזרע קודש בר קיימא רועי בן אביגיל

לזרע קודש בר קיימא אבישג בת דליה

לעילוי יואל בן שלום שרפי ז"ל

לרפואת אביגיל בת הדסה

הלכות שמירת הלשון

היי, מה זה?! מה פתאום השער של דיר הכבשים שלנו פתוח?!

אולי הוציאו אותם לרעות?

לא. אף פעם לא מוציאים אותן בשעה כזו. וגם אם הן יוצאות זה רק בהשגחה וכרגע אין איש בסביבה...

...הבנת? אז את החודש חשון לפי חז"ל צריך לומר מרחשון, חודש שבו השפתיים מרחשות בתפילה

נפלא! פעם ראשונה ששמעתי על כך!

שוו שוו... היכנסו לדיר! קדימה, הביתה!

תודה על העזרה חיים. אני חושב שאני מתחיל להבין מה קרה... יש רק אדם אחד שאנו מכירים שיכול לעשות דבר כזה

לשון הרע!!

מה? למה לשון הרע? בכלל לא הזכרתי שמות...

לא חייב להזכיר שם במפורש כדי שהדבר יחשב ללשון הרע. אם השומע יכול להבין מתוך הדברים במי מדובר זה נקרא לשון הרע. לכן יש להיזהר מלדבר דברי גנאי, גם אם נדמה לנו שלא יזהו על מי מדברים. יש גם להיזהר שלא לחקות קולו או תנועותיו של אדם כי גם זה יכול לגלות את זהותו.

נפלא! פעם ראשונה ששמעתי על כך...

חידודון השבת:

איפה מצינו בש"ס דג שחציו אדם?

שאלת השבת:

בשבת קודש, שם לב אחד מבחורי משפחת סאלם, שבאסלה שבביתו לא הורידו את הסבון. הסתפק הוא בדין, האם מותר להוריד את המים או אסור - מצד צובע/מוליד ריח/ממחק. מה כבודו היה משיב לו?
א. אסור מצד שצובע המים וניחא ליה.
ב. מותר היות וכל זה גרמא.
ג. אסור משום מוליד ריח.
ד. אסור מצד שהוא ממחק את הסבון.

חידת השבת:

מהי המצוה הראשונה שמקיים יהודי בהיכנסו למצוות? (אינה מצות תפילין)

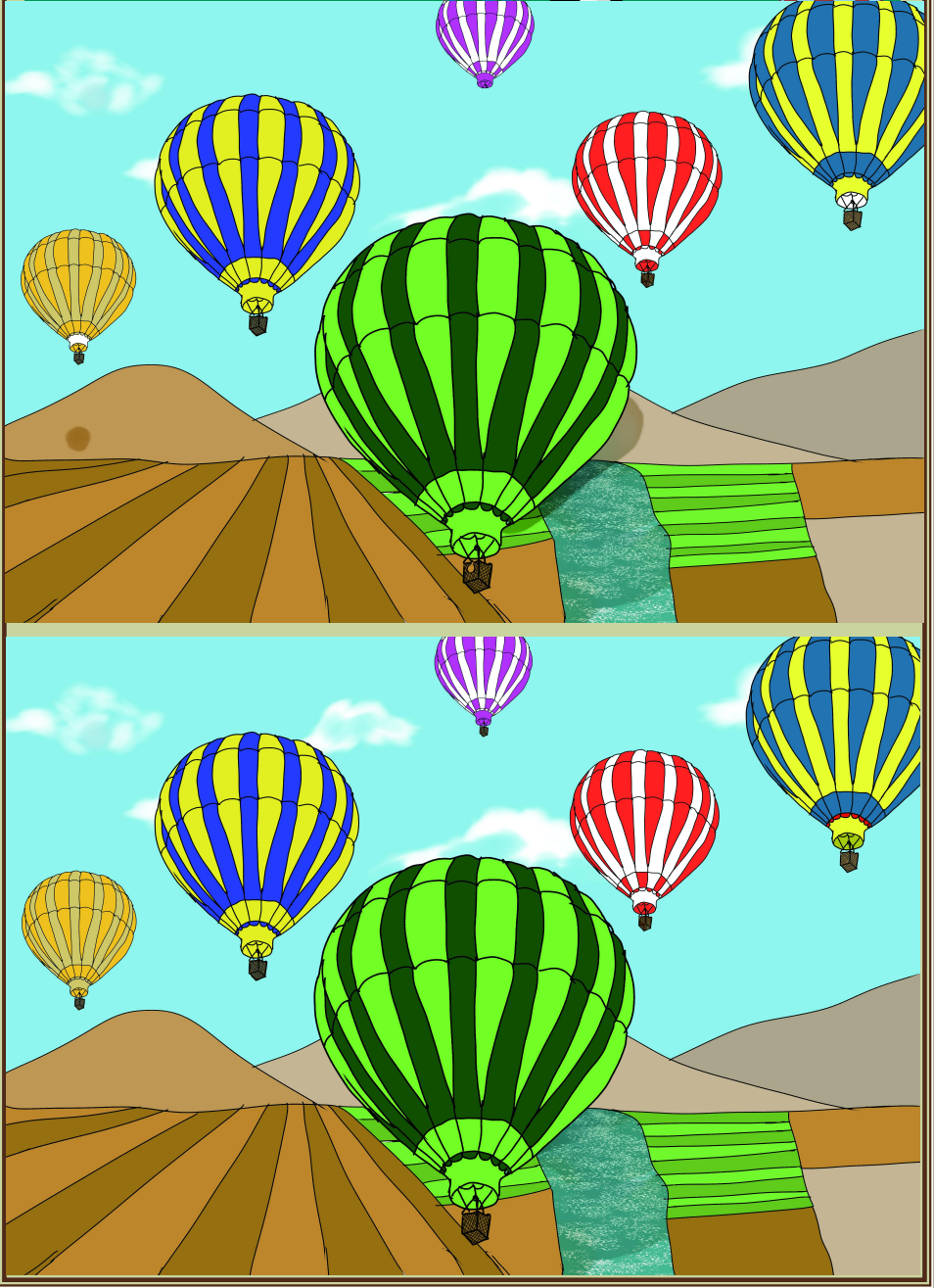

מאת הרב לוריא צנחני שליט"א

10
מי יודע?

מצא את 10 ההבדלים

זכות הלימוד בכלול "פרי צדיק"
לכל השותפים בתרומות
ובכללם:
לע"נ הצדיק
הרה"צ יורם מיכאל אברג'ל זצ"ל

- ולהבדיל להצלחת כל עמ"י ובפרט הרה"ג ישראל אברג'ל הרה"ג חיים יוסף דוד אברג'ל לע"נ אברהם ראובן בן אברהם
- להצלחתו בפרנסה אלירן בן זאב חפץ
- להצלחת אברהם בן מיכאל קטיעי
- לרפואת שמואל חלא בן רבי יחיא חלא
- לרפואת שולה בת לולוה אברהם
- להצלחת איתמר בן שלום עובד

האנשים (המלמדים) האלו הם אנשים טובים ונאמנים
מה שאתם עושים להם זה טובה גדולה ואתם יודעים
לשמועם ולשמורם:

יש לומר:
בשם אבותינו אברהם יצחק ויעקב

שמועם ושמורם:

"יש לומר שכל המעשים הטובים
העושים לנו טובה הם מעשים טובים ונאמנים
ועושים לנו טובה ושמורם ושמורם
בשם אבותינו אברהם יצחק ויעקב

שמועם ושמורם:

מאת התלמיד הנעים
הראל כהן נ"י

"ויקחו לי תרומה"

המדרש אומר על פסוק זה: "זהו שנאמר 'לך ה' הגדולה והגבורה וכו'".
צריכים אנו להבין, מה הקשר בין פסוק זה לבין פסוק "ויקחו לי תרומה"?
ויש לתרץ ולומר, כי הוקשה לרבותינו מדוע נאמר בכתוב "ויקחו לי תרומה", הלא ה' ביקש מישראל שיתנו תרומה - לכאורה היה לומר
"ויתנו לי תרומה"?
ונתרק, שמכיוון שישאל התכבדו עד מאוד בהרימם תרומה למשכן, זה נחשב להם כאילו קיבלו ולקחו את התרומה, ולא שנתנוה -
שכן כאמור נהנו ישראל מן התרומה יותר מאשר חשו בחסרונה, לכן אומר המדרש: "ויקחו לי תרומה", זהו שנאמר: "לך ה' הגדולה
והגבורה...".
כלומר, מדוע נאמר "ויקחו לי תרומה", משום ש-"לך ה' הגדולה והגבורה!" - היינו משום שה' הוא מלך מלכי המלכים והכל שלו, וישראל
התכבדו כבוד עליון ואדיר בהרימם תרומה לבניית המשכן.

להצלחת
איתמר ביטון בן רפאל

לרפואת
שרה (זהרה) מוצורה
בת נעמי

להצלחת
רועי בן חנויה אושרי

לעילוי נשמת
יואל בן שלום שרפי

להצלחת
יאיר בן רחמים שרפי

הרשות הממלכתית האיטלקית להפיק קונצרט ענק. ויצירה מיחדת של טוסקניני נבחרה להיות היהלום שבכתר, וכדי לבצעה על הצד הטוב ביותר, בחרו את מיטב גנני העולם. “שר התרבות האיטלקי ביקש להזמין את המלחין הישיבי לקונצרט כדי שיהנה מביצוע יצירתו המונומנטלית, אך זה סירב.

“הקונצרט יועבר בשידור חי ברדיו הממלכתי”, הודיע לו שר התרבות האיטלקי “ותוכל לשמוע אותו בשידור חי” טוסקניני שמח, והביוגרף ביקש להיות נוכח עם המלחין בזמן השידור, “אך בתנאי שתשתוק ולא תפריע לי”.

ביקש הישיבי. לב הקונצרט “ועכשיו תושמע היצירה המופלאה של טוסקניני” הודיע המנחה. כבר בדקה הראשונה של ביצוע היצירה החשובה, עלתה עווית של אכזבה על פניו של המלחין הישיבי. בדקה השניה הוא החל לנענע ידיו בתנועות ביטול תוך שהוא מפטיר “חבל, חבל, ממש חבל”. הביוגרף סקרן, רצה לשאול, אך שתק כדי לא להעלות את חמת זעמו של היוצר. עם סיום הקונצרט באה השאלה המתבקשת. “מדוע כבודו כל כך מאוכזב?” “הם הרסו לי את היצירה. אני כתבתי את היצירה על מנת שינגנו אותה אותה 15 גנני כינור, ולצערי היו כאן רק 14”. “הביוגרף לונדרי לא התעצל, עוד באותו יום הוא נסע לרומא, חקר בדק ומצא אצל מפקי הקונצרט שהיו באמת רק 14 כנרים. ראש הישיבה הרב אביגדור מלטינובסקי פנה אל פנחס “אתה יודע מי היוצר הכי גדול? הקב”ה. העולם הזה וברואיו, הם הנגנים בקונצרט הענק של החיים היהודיים האמיתיים. כל אחד קיבל את הכלי שלו, ואת התו היחודי שלו. הקב”ה יודע שבקונצרט הזה חסר תו מיוחד, קטן וחביב, הוא רוצה את התו שלך, את התו שלך! ואם התו הזה חלילה חסר, אז היצירה לא מושלמת. לך לנגן עם התו שלך ר' פנחס, הוא התו היחודי שניתן רק לך”.

“לפני כחצי שנה חליתי.. מעולם לא הייתי שומר מצוות, אבל עם היוודע לי דבר המחלה, רצתי לכאן - לבית המדרש, כדי לבקש על חיי מהקב”ה”

של החיים והשתאות מן הנעשה סביבו. “נעים מאוד, שמי אביגדור, אני ראש הישיבה שבאה לנפוש כאן”. “נעים מאד שמי פנחס כצנלבוגן, אני תושב העיירה צ’רלסטון, לפני כחצי שנה חליתי.. מעולם לא הייתי שומר מצוות, אבל עם היוודע לי דבר המחלה, רצתי לכאן - לבית המדרש, כדי לבקש על חיי מהקב”ה. אחרי תפילה ארוכה רווית דמעות, הבחנתי בספר הגמרא הזה והתחלתי ללמוד בר”. הרב אביגדור הביט ביהודי, וחיפש מילים לעודדו. הוא שלף את גזר עיתון מארנקו והתחיל לקרוא “המלחין האיטלקי הדגול טוסקניני נפטר לפני כ 60 שנה. כשהיה טוסקניני כבן 95, החליט העיתון האיטלקי “רומאז’ורנל” להצמיד לו את כריסטופר לונדרי ביוגרף מוכשר, שיתעד עד כמה שניתן את תהליך יצירותיו ויציא לאור ספר רב-מכר על חייו. ביום הולדתו ה 95 של טוסקניני החליטה

“ועשו ארון עצי שיטים” (כה, ו)
בכל העשייה של כלי המשכן נאמר למשה ‘ועשית’, ואילו בעשיית הארון נאמר ‘ועשו’ - מדוע?
התשובה לכך נמצאת במדרש תנחומא: הארון מסמל את התורה - בו היו לוחות הברית. לכן הקב”ה ציווה שכל ישראל ישתתפו בעשייתו, לומר להם שכל אחד ואחד יש לו חלק בתורה.

מאת הרב נתן פיילר שליט”א
אברך בכולל “פרי צדיק”

“דָּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לָבוֹ” (כה, ב)

אמרו לו: כאן לא מקבלים כסף. אמר: אין בעיה, והוציא את כל הכספים שבאמתחתו, ואמר להם איזה כסף אתם כן מקבלים כאן. וענו לו שכאן לא מקבלים שום כסף. אין בעיה, אמר, והוציא להם את היהלומים. אמרו לו שגם את זה לא מקבלים. אז הוא שאל אותם אז מה כן אתם מקבלים כאן?! והם הצביעו לו על העטיפה שעוטפת את היהלומים. הוא הוציא את העטיפה והסתכל בה, וראה שזה קבלה שהוא תרם בחייו לכולל מסוים.

הסיפור הנ”ל הינו על דרך הלצה, כמובן.. ידע האדם שאחרי מאה ועשרים שנה לא לוקחים כלום, אלא רק תורה ומצוות, חסדים ומעשים טובים - והם-הם העירבון שלנו לחיים נצחיים, טובים מאושרים ושלווים. וכאשר האדם יחדד ויחדיר את זה בתוכו, יהיה לו קל יותר לתת כסף לצדקה ולשאר מעשים טובים. הכרנו אדם שהיה עובד וחוסך, והיה מאוד קשה לו להוציא כסף לצדקה ולתרומות.. יום אחד הכול השתנה אצלו - הוא הלך לשיעור שעסק בעניין גודל מעלת נתינת צדקה וכן תמיכה במקומות של תורה, וסיפר לי שפתאום נפתח לו עניין הנתינה. כיום הוא מספר לי שבבוקר שהוא הולך לתפילה, הוא מכין כסף לפריטה על מנת לתת ולהעניק לאחר. כאן דיברנו על נתינת ממון, אבל זה מדבר על כל נתינה ונתינה. שנזכה להכיר במעלת הנתינה. וכן שנדע כמה אפשרויות עצומות ניתנו לנו כאן בעולם הזה, ע”מ שנוכל לשדרג את עולמנו הרוחני הנצחי. שנזכה, אכ”ר.

אוי, איזה חום אמריקני נורא, מוכר לכם? אצלנו בז’רנון הרדרי, קוראים לתקופה הזו “בין הזמנים”. ראש ישיבת “דרך עץ החיים” בארה”ב, הרב אביגדור מלטינובסקי אירגן לפני כשלוש שנים שבוע נופש לתלמידיו החרוצים באחת מפעילות הנופש. צ’רלסטון שם העיירה. הרב אביגדור ידע, כי נופש זה איננו אלא סולם כביר המסייע לצורבים הצעירים לחדש כוחות, להתרענן, כדי לחזור בזמן הבא לשטייגן הכל-כך מוכר בין כותלי הישיבה.

לאחר טיול הבוקר הנעים ביום הראשון, נכנסו תלמידי “דרך עץ החיים” לבית המדרש הקטן של העיירה, ופתחו ספרים. תוך דקות ספורות החל השטייגן להעלות עשן של ריתחא דאורייתא, עד לרגע בו היסה ראש הישיבה את תלמידיו ופתח בשיעור מקדים על הסוגיה המרתקת. אחרי ארבעה משפטים נשא הרב אביגדור עיניו, והבחין בפאתי בית המדרש ליד הכניסה לעזרת נשים, ביהודי כבן חמישים, כיפה שחורה עשויה קרטון על ראשו, ולנגד עיניו גמרא כחולה, מהדורת שוטנשטיין.

הרב אביגדור שת ליבו לך, שהיהודי עם כיפת הקרטון מרותק לסוגיה שלו, ופיו ממלמל וחוזר על המילים הקדושות. “מעניין” הרהר בלבו, “האיש שקוע בשטייגן שלו, וזה כל כך לא מתאים לכיפה המצחיקה שעל ראשו..” כך ביום השני, וחוזר חלילה ביום השלישי. היהודי עם כיפת הקרטון החל כורה אוזניו לנעשה סביבו, ופה ושם הקרינו עיניו הבעות של

תימהון והשתאות מן הנעשה סביבו. “נעים מאוד, שמי אביגדור, אני ראש הישיבה שבאה לנפוש כאן”. “נעים מאד שמי פנחס כצנלבוגן, אני תושב העיירה צ’רלסטון, לפני כחצי שנה חליתי.. מעולם לא הייתי שומר מצוות, אבל עם היוודע לי דבר המחלה, רצתי לכאן - לבית המדרש, כדי לבקש על חיי מהקב”ה. אחרי תפילה ארוכה רווית דמעות, הבחנתי בספר הגמרא הזה והתחלתי ללמוד בר”. הרב אביגדור הביט ביהודי, וחיפש מילים לעודדו. הוא שלף את גזר עיתון מארנקו והתחיל לקרוא “המלחין האיטלקי הדגול טוסקניני נפטר לפני כ 60 שנה. כשהיה טוסקניני כבן 95, החליט העיתון האיטלקי “רומאז’ורנל” להצמיד לו את כריסטופר לונדרי ביוגרף מוכשר, שיתעד עד כמה שניתן את תהליך יצירותיו ויציא לאור ספר רב-מכר על חייו. ביום הולדתו ה 95 של טוסקניני החליטה

בפרשתנו, אנו קוראים את ציווי ה’ יתברך לתת תרומה ונדבה. וחשבנו לבאר, שכמו שיש אמונה וביטחון בניסיונות החיים שעוברים עלינו, כגון; פרנסה בריאות וילדים, שאנו מנסים להתחזק ולהחזיר אמונה וביטחון בהם - כך יש אמונה וביטחון בלהכניס את היד לכיס ולתת כסף לצדקה ולתרומות.

מציאות האדם, כשיגיע על משהו הוא מעריך את הדבר, וקשה לו להיפרד ממנו - וכן הוא בכסף: אדם טורח לעבוד או להשיג את כספו בכל מיני דרכים - זה יגיעה לא קטנה!, וממילא קשה עליו פרידתו.

והרבה פעמים זה גובל בשכחת ה’ ח”ו, כיון שהוא חושב: אני יגעתי, אני טרחתי, אני פרנסתי.

אבל כאשר האדם יכניס אל לבו, שכל כסף שמגיע אליו לא יישאר כאן לעד! וכמו שהוא עכשיו אצלו כך הוא ימשיך קדימה (רבותינו פ”י שלכן נקרא הכסף זוזי: היינו זז ממקום למקום) ויבין שלא לוקחים כלום למעלה! רק מצות ומעשים טובים! כך יהיה לו קל יותר לשחרר את ידו ולתת צדקה.

מספרים על אדם אחד שחלה ל”ע, והיה מוטל על ערש דווי. והיה לו כסף רב.

לפני מותו אסף את בניו ואמר להם: בני עוד מעט אני עולה למעלה, ואיני יודע באיזה כסף משתמשים שם; יווני, אמריקאי, סיני - איני יודע! לכן, תכינו מזודה עם כל הכספים שבעולם...

וכן תכינו גם יהלומים למקרה שהם לא מקבלים שם שטרות. האבא הלך לעולמו.

כשהגיע למעלה, היה צמא ונכנס לקיוסק לקנות קולה, ובא להוציא כסף לשלם עליה.

מחלה או החלמה - חלק ג

במאמר הקודם הסברנו אודות המציאות ההפוכה המתקיימת [גם] במישור הרפואי. הבאנו מקרה לדוגמא, שמגיע אדם לרופא עם פריחה עורית- וכן הוא גם במצבי דלקת מפרקית או כל גירוי דלקתי בגרון, בריאות, בעיכול וכד'- ויוצא ממנו עם מרשם רפואי לתרופה ו/או משחה כימית, אשר מטרתן להפסיק את התגובה הדלקתית המטרידה. ששש... נשאלת שאלה חשובה- מי גורם לאותו גירוי דלקתי? אה... זהו הכוח החיסוני!

מה פירוש- הכוח החיסוני שלנו עושה דלקת, חשבתני שחיידיקים עושים דלקת? מערכת החיסון מזהה כוח מזיק, מחולל מחלה, הפועל בגוף כמו מיקרואורגניזמים (חיידיקים, וירוסים, פטריות וטפילים) שפלו או התרבו, או רעלנים (חומרים כימיים חדרו דרך החיצון למשל דרך העור, העיכול או הנשימה, שבכללם חומרי ניקוי, טיפוח ותרופות) ומתחילה סדרת פעולות המביאות לידי היווצרות דלקת (נרחיב על מערכת החיסון ופעולתה במאמרים הבאים בע"ה). דלקת זה לא נעים ולא נחמד- אז למה ככה? הדלקת היא הדרך הבטוחה והיעילה ביותר בטבע החי לחסל ולסלק גורמי מחלה ורעלנים מזיקים אל מחוץ לגוף, תוך שמירה על סביבה סטרילית המאפשרת שיקום והתחדשות טובה של הרקמות שנפגעו (גם בנושא זה נרחיב בע"ה בהמשך).

אנטיביוטיקה, שאפילו המתים יכולים לקום ולהתחיל לרוץ אם ינסו לתת להם אותו רק מהפחד למות (שוב) היא רק מחלישה אותם מעט. במקרה שכזה, קווי ההגנה בחיצון, יחד עם כמות רבה של תאי חיסון חדשים גם ישנים שהגיעו לתגבר את כוחותינו בגבולות, התמוטטו באחת.

אז אלו הוירוסים ששרדו יכולים להמשיך בפעולתם המאיימת והפעם ביתר קלות, תוך שהם מעמיקים ומתקדמים בקור רוח אל עבר תאי האיברים הפנימיים. בו בעת חיידיקים ווירוסים חדשים המזהים את השערים הפרוצים חוזרים אל הגוף ברוב חוכא ואיטלולא (בארמית 'צחוק ולעג'; מופיע בגמרא עירובין סח. בהקשר שלא לשים דברי חכמים ללעג וקלס חלילה) ומצטרפים גם הם לחגיגת אויבנו.

זה נשמע מסוכן לא? זוכרים את הכוח הטבעי שטבע הבורא יתברך בנבראיו, הכוח אשר לא מוותר בקלות ותמיד יבחר בפעולה הנחוצה לחיים באופן המדויק ביותר. אותו כוח ממחר לפעול ולייצר עוד תאים שבשלב ראשון יגנו על האיברים החיוניים ויבלמו את המתקפה שחדרה כעת לגבולותינו והעמיקה עוד לפנימיותנו. בינתיים כוחות החיסון, ובכלל כוחות הגוף שנחלשו מאד במתקפה הכימית שספגו, יתאוששו. התאוששות זו יכולה להתרחש בין מספר ימים לשבועיים או בין חודש לחודשיים, תלוי בעוצמת המתקפה הכימית ובעוצמת הכוח הטבעי.

מה קורה לאחר ההתאוששות? המהלך יחזור על עצמו מחדש. כוח חיסוני גדול יתקיף, ילכוד, ישמיד וירדוף את אותם מזיקים ויוביל אותם אל החיצון (כמו כל מארח טוב שזוכה ללוות את אורחיו, הלא רצויים במקרה דידן, אל מחוץ לדלת ביתו ובכדי לוודא שהם לא מתחרטים ורוצים לשוב הוא יתקדם איתם עוד 4 אמות או יותר כלפי חוץ...). במאמר הבא ננסה להבין מדוע אם כך, ירד לעולם ידע כה רב בתחום הרפואה הכימית ומהי מידת נחיצותו לרפואת החולאים.

חזקים ובריאים תהיו, יוסף טל הררי, מרפאת רפאנא 052-2220918
המדור לרפואת כלל חולי עמ"י ובפרט לרפואת מטופליי.
ולהבדיל בין חיים לחיים: לעילוי נשמת מורי אבי שלמה בן אסתר ע"ה בכלל נשמות ישראל הזקוקות לעלייה.

החיסול לביטוי ולפיתוח אהבת הורים לילדים
מתוך ספרו של הרב אברהם אוחיון שליט"א

הבן יקיר לי

עידוד

תנאים טובים להצלחות

תמיד עדיף שילד רגיש יהיה מהגדולים בכיתה ולא מהקטנים שבה. ילד גדול יחסית לחברה, נמצא בעמדת פתיחה טובה להצלחה. קל לו יותר להתמודד עם הדרישות הלימודיות ולעמוד בהן בהצלחה. על ידי בחינת התנאים הסביבתיים והתאמתם לילד, בתוספת עידוד מילולי, נוכל לגרום לילד להצליח, ובכך לחזק את ביטחונו העצמי. אפשר לעודד גם באמצעות פרסים ומתנות. לצורך כך יש לחלק כל אחת מן הדרישות לכמה משימות, שכל אחת מהן מצריכה מאמץ סביר, ועל עמידה בהן להעניק מתנות. החלוקה המוגדרת יוצרת אפשרות להצלחות קטנות רבות, המצטרפות זו לזו כאבני בניין לדימוי ולביטחון העצמי. קמנו ונתעודד לעתים צריכים ההורים לעודד את עצמם על העידוד שהם מעניקים לילדיהם. כאשר הורה מצליח לעודד את ילדו ולקדמו מן המקום שבו הוא היה בעבר, הוא ראוי לעידוד עצמי. עליו להתבונן ולראות את הנקודות החיוביות שבו ולשבח את עצמו אף על הצעדים הקטנים ביותר. לאחר שההורה ישבח את עצמו על העידוד שנתן לבנו, יקל עליו לעשות זאת שוב. לעומת זאת, אם ההורה שוקע ברגשי אשמה ובכעס עצמי על חוסר הצלחתו להעניק לילדו עידוד, יהיה לו קשה עוד יותר להעניק לילדו את העידוד הדרוש לו.

שאל ההורה:
מהי הדרך הנכונה לעודד? השיב המחנך:
עיקר עבודת העידוד הוא – להבליט הצלחה ולהמריץ עשייה. המילה עוד נגזרת מן המילה עידוד ומרמזת על מהותו של העידוד לקחת את הקיים ולהרבות אותו.
עידוד בונה
כדי לעודד באופן הנכון, ראשית יש לחשוב ולבחון מהם התחומים שבהם מצטיין הילד ומהם התחומים שבהם הוא חלש יותר ומתקשה. כמו כן יש לגלות מהם כישוריו, מהן נטיות לבו ומהם תחביביו. לאחר שהדברים ברורים – אפשר להתחיל לפעול בכמה מישורים.
פעולות עידוד
פרסים ומתנות – ביטויים מוחשיים להצלחותיו של הילד ולהערכתנו אותו משמשים גורם מדרבן להמשך.
הבעות שביעות רצון – שפת הגוף נתפסת כאמינה וכנה יותר מביטוי מילולי. הילד קולט את השדרים שאנו מעבירים בשפת גוף, אף אם הוא אינו מראה זאת.
חיזוק הקיים – נתינת משימות בתחומים החזקים של הילד ובשטחים החביבים עליו, תגרום לו להכיר בכוחותיו ולהתמלא בביטחון ובאמון בעצמו.

"בית ה' נלך"

"בבית אלדי'ם
נהלך ברגש..."

בית מקדש מעט רוצה להיבנות!

בעיר חריש תובב"א, קהילת 'אחוות אחים', בונה בניין קודש לה'

✓ 2 בתי כנסת ✓ כולל אברכים ✓ חדרי לימוד ✓ מקוה ועוד...

מיומך בצואם כפך, ופקין קיימת אב אצואם ככא!

לפרטים: איתמר 053-3453020 | לתרומה סרקו את הברקוד «
"איש את אחיו יעזורו, ולאחיו יאמר חזק"»